

KARACAOĞLAN'IN GÜÇLÜ SESİNDE KIRILAN GELENEK

The tradition that is broken in the strong voice of Karacaoğlan

Tradition brisée par la haute voix de Karacaoğlan

Bilgen AYDIN*

ÖZET

Geleneğin mirasını taze, çarpıcı ve özgün bir söyleyişle ifade eden Karacaoğlan şiirinin temelleri 16. yüzyılda atılmıştır. Araştırmacılar tarafından Çukurovalı Karacaoğlan'dan Rumelili Karacaoğlan'a kadar çok sayıda Karacaoğlan'ın varlığı kabul edilmektedir. Dolayısıyla, tek bir Karacaoğlan yerine "Karacaoğlan Geleneği"nden söz etmek daha doğru olacaktır. Bu çalışmanın amacı, kendinden önceki geleneğin kalıplarını kıran Karacaoğlan şiirinin özgünlüğünü vurgulamaktır.

Anahtar Kelimeler

Gelenek, özgünlük

ABSTRACT

The roots of the poetry attributed to Karacaoğlan, which expresses the inheritance of tradition in a new, striking, and authentic discourse, are to be found in the sixteenth century. The searchers accept that there are many Karacaoğlans ranging from Cukurova to Rumeli. That is why it would be more correct to talk about a "Karacaoğlan tradition" than a single Karacaoğlan. The aim of this study is to emphasize the authenticity of Karacaoğlan poetry with respect to the tradition that it disrupts in significant ways.

Key Words

Tradition, originality

Halk şiiri geleneği içinde özgün bir yere sahip olan Karacaoğlan'ın, hangi yüzyılda nerede yaşadığı kesin olarak bilinmemektedir. Araştırmalara göre, Çukurovalı Karacaoğlan'dan Nizipli Karacaoğlan'a, Yozgatlı Karacaoğlan'dan Rumelili Karacaoğlan'a kadar çok sayıda Karacaoğlan'ın varlığı kabul edilmektedir. Bu bağlamda, tek bir Karacaoğlan yerine *Karacaoğlan Geleneği*'nden söz etmek daha doğru olacaktır. 16. yüzyılda temelleri atılmış olan Karacaoğlan şiirinde büyük bir usta elbette vardır; ancak sözlü aktarım sürecinden geçerken birtakım bozulmalar ve çeşitlenmelerle onun şiirleri arasına başka şairlerin şiirleri karışmıştır. Öte yandan, her gelenek gibi *Karacaoğlan Geleneği*'nde de yaratıcı aşkın kişiliği ile birlikte, içinde yaşa-

nılan toplumun motiflerini görmek mümkündür. Ne var ki, kendi şiir dillerini yaratmayı başarabilen yetenekli şairler, yalnızca geleneğin güçlü baskısını aşarak kendi kişiliklerini inşa edenler olmuşlardır. Nitekim, geleneğin mirasını taze, çarpıcı ve yeni bir söyleyişle ifade eden Karacaoğlan şiirinde özgün bir yaratım sözkonusudur. O hâlde "Folklor Şiire Düşman" diyen Cemal Süreya'nın iddia ettiği gibi, "Karacaoğlan'a, Emrah'a şuna buna büyük şair diyenlerin kulakları çınlasın, kişiliksiz de büyük şair olunacağına iman getirmişler" (2000:193) ifadesi gerçeği yansıtmaktan uzak değil midir? Bu doğrultuda, Karacaoğlan gibi güçlü bir sesin yarattığı geleneğin dahil olduğu halk şiirine karşı bilinçli bir kavga başlatan Cemal Süreya'nın, halk şi-

* Bilkent Üniversitesi Türk Edebiyatı Bölümü Yüksek Lisans Öğrencisi

irinin bütünüyle kalıplaşmış, donmuş, yeni çağrışım imkânlarına kapalı deyimlerden oluştuğuna ilişkin yargısı yanlış bir değerlendirmedir. Nitekim çalışmamızda, daha çok koşma türünde ürünlerin bulunduğu *Karacaoğlan Geleneği*'ndeki sevgili anlayışı, aşağıdaki "semaî" dikkate alınarak irdelenecek ve onun edebiyatımızda taşıdığı özgün değer saptanmaya çalışılacaktır.

*İncecikten bir kar yağar
Tozar Elif Elif diye
Deli gönül abdâl olmuş
Gezer Elif Elif diye*

*Elif kaşlarını çatar
Gamzesi sineme batar
Ak elleri kalem tutar
Yazar Elif Elif diye*

*Elifin uğru nakışlı
Yavru balaban bakışlı
Yayla çiçeği kokuşlu
Kokar Elif Elif diye*

*Evlerinin önü çardak
Elifin elinde bardak
Sanki yeşil başlı ördek
Yüzer Elif Elif diye*

*Karac'Oğlan eğmelerin
Gönül sevmez değmelerin
İliklenmiş düğmelerin
Çözer Elif Elif diye*

Yukarıdaki mısralarda Karacaoğlan'ın yüzyılları aşarak bize kadar gelen güçlü sesini duyar, kendinden önce var olan geleneğin belirleyiciliğine meydan okuyan üstün sanatçı kişiliğini görürüz.

Ne var ki daha çok anonim yaratılar olan folklor ürünleri, sanat eserini değerlendirirken yaratıcıyı ön planda tutan modern sanat anlayışının ölçütlerine uymazlar. Cemal Süreya'nın folklorlara karşı sert tavrının nedeni de budur zaten. O sanatın ayırıcı özelliğinin bir sanatçının elinden çıkmış olması değil, imgeye dayanması olduğunu gözden kaçırmaktadır. Başgöz'ün belirttiği gibi, eğer sanatçının bilinmesini temel değerlendirme ölçütü olarak alırsak, şairi belli her şiiri olgun bir sanat eseri olarak kabul etmemiz, anonim halk şiiri ürünlerini ise niteliksiz saymamız gerekecektir (1998:129). Sanat eserlerini değerlendirirken bu şekilde bir yol izlemek bizi yanlış çıkarımlara götürür ve birtakım değerlerin gözden kaçırılmasına yol açar.

Bununla birlikte, yalnızca deyimlerle ve kalıplarla söylenip yazılmayan halk şiiri de modern şiir gibi kelimenin şiirsel yüküne, müzikalitesine ve mısra içindeki uyumuna dayanır (Başgöz 1998:24). Esasen deyimler hiçbir şiir geleneğinde yeni anlamlar yüklenme potansiyellerini kaybetmezler. Halk şiirinin dil malzemesi, vasat şairlerin elinde kuru, yavan, donuk eserlere dönüşürken, usta sanatçılar, kullanıla kullanıla klişeleşmiş kelime ve deyimleri bile yeni ve çarpıcı bir şekilde ifade etme becerisini gösterirler. Nitekim, bu çalışmada örneği verilen Karacaoğlan şiirinde işlenen aşk teması, sevgili kavramı ve bu kavrama yüklenen yeni imgeler bunun bir kanıtı olarak ortaya çıkar. Karacaoğlan şiirinde incecikten yağın kar, Elifin adını anarak tozar; uğru nakışlı, yavru balaban bakışlı Elifin gamzesi sineye

batar. Dolayısıyla “Elif”, yalnızca bir güzelin ya da sevgilinin ismi değildir. Renkli imajlarla kurulan bu mısraları dillendiren bir şiirin donmuş söz kalıplarını ve klişeleşmiş deyimleri içerdiği elbette söylenemez. Bu doğrultuda Karacaoğlan şiirinin, geleneğin dilini değiştirmeden tekrar etme tuzağına düşmediğini, var olan malzemeyi bir sanatçı hassasiyeti ile işleyerek kendine özgü bir dil yarattığını belirtmek gerekir.

Görülüyor ki, âşık şiir geleneğimizde şiirin odak noktası olan sevgili, kendinden önceki geleneğin kalıplarını kıran Karacaoğlan şiirine “adı” ile birlikte girer. Böylelikle *Karacaoğlan Geleneği*’nde sevgili, bir hayâl olmaktan çıkıp ete kemiğe bürünür; gülüşüyle, kokusuyla, kıyafeti ile büyüler insanı. Sevgilinin bu hâlinde, Başgöz’ün de ifade ettiği gibi, Türkmen konar göçerleri arasında kadının aşiret ağasını dahi boşamaya kadar varan gücü ve yetkisi önemli ölçüde etkili olur (1998:23). Aynı zamanda konar göçerlerin konut biçimi olan çadır, ev işi dediğimiz uğraşları gerektirmediği için kadın dört duvar arasına henüz kapanmamıştır (Başgöz 1998:23). Dolayısıyla genç erkekler, Türkmen kızları ve gelinleri ile her an yüzyüze geldikleri için soyut bir güzellik anlayışının yerini somut bir kadın resmi alır. Böylelikle anonim halk şiirinin “somut” dünyası, en güzel ifadesini Karacaoğlan şiirinde bulur. Nitekim Karacaoğlan, ak elleri, çatık kaşları ve gamzesi ile adeta bir sevgili resmi çizerek onu doğa manzarasının içine yerleştirir. Böylelikle, sevgili ve doğa orijinal bir ahengin ifadesine dönüşür. Yaylanın kokulu çiçekleri arasında yeşil başlı ördek gibi yüzen Elif kız,

öyle bir sevgilidir ki, elinde bardakla bir delikanlıya görünebilir ve ondan kaçıp saklanmaz. Bununla birlikte, tabiat dekoru içinde başrolü güzellere verip sevgili mitini tersine çeviren Karacaoğlan şiirinde sözü edilen özelliklerden biri, hemen hemen hiçbir saz şairinin ulaşmadığı ustalıklı yapılan benzetme ve mecazların, birtakım cinsel göndermelere işaret eden kelimeleri de geleneğe dahil etmesidir. Bu kelimeler, şiirin imgesel gücünü olumsuz yönde etkileyecek özellikte değildir, ancak aşağıdaki dize-lerde olmasa da bazen ileri gidildiği görülür:

*Karac’oğlan eğmelerin
Gönül sevmez değmelerin
İliklenmiş düğmelerin
Çözer Elif Elif diye*

Böylelikle, insancıl isteklerin ön planda olduğu Karacaoğlan şiirinde çoğunlukla Tanrı’ya önemli bir yer ayrıldığını, din anlayışının baskın olmadığını görürüz. Nitekim Cevdet Kudret’in *Halk Şiirinde Üç Büyükler* adlı kitabında Karacaoğlan, din dışı Halk edebiyatının en büyük ve en ünlü şairi olarak geçer (1985:5). “Şu dünyada sevdiğine sarılan / Ahirette sual sorulmaz imiş” diyen Karacaoğlan için “Güzel sevmek günah değildir”. Bu bağlamda, Karacaoğlan’da sevgi ve sevgili anlayışına getirilen özgün bakış ile bir gelenek kırılırken yeni bir gelenek inşa edilir. İlhan Başgöz, yeni bir gelenek yaratan Karacaoğlan şiirini öncüsüz olarak değerlendirirken “ona ustalık etmiş, şiirine yol çizmiş eski aşıkların, ustaların varlığını bilmiyoruz” der ve bu geleneği “mani söyleme gelene-

ği”ne bağlar (1984:158). Çünkü başkaldırmaya hazır olan manilerimizin kırsal, anonim, somutlaştırma düzlemi ile örtüşen Karacaoğlan şiirleri, imgesel açıdan olduğu kadar kadının yeri ve din anlayışı açısından da manilere yakındır:

*Bahçelerde börülce
Kız belin ne de ince
Nidem kuru cilveyi
Sarılıp yatmayınca
(Başgöz 1984:31)*

Karacaoğlan şiirinde de konuşma dilinin getirdiği aynı rahatlık, sadelik, açıklık ve gösteriştan uzak renkli bir söyleyiş hâkimdir. Ancak, sevgiliye karşı hissedilenler koşmalar hâlinde veya koşma tipine benzer semâilerle dile getirilmektedir. Nitekim, kendine özgü bir ezgisi olan semâilerin canlılığını ve kıvraklığını örneklerini verdiğimiz Karacaoğlan şiirinde açık bir şekilde görmekteyiz.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, sanatta gelenekle kurulan ilişki çok önemlidir. Modern şiir estetiğine giden yol da, folklor olarak nitelenen sanat yapıtlarını reddetmekten değil, onlardan gerektiği şekilde yararlanmaktan geçer. Esasen, farklı bakış açılarıyla sanatın tarihinin

folklorla uzandığını savunmak da mümkün. Ne var ki, Cemal Süreya gibi modern şiir adına halk şiirine tavrı alanların gözden kaçırdıkları nokta şudur: Geleniğin mirasını taklit tuzağına düşmek ya da gelenekten yola çıkarak özgün bir dil yaratma becerisini göstermek sanata bağlıdır. Nitekim Karacaoğlan, sevgi ve kadın anlayışına getirdiği özgün bakış ile kendinden önceki geleniğin kalıplarını kırar. Karacaoğlan şiirindeki sıca, sevecen bakış, sevgiliyi doğanın bir parçası yaparak adıyla, kıyâfetiyle, kokusuyla somut hâle getirir. Böylelikle, kendinden sonra gelen pek çok aşğın izleyeceği yolu açan Karacaoğlan’ın etrafında güçlü bir geleniğin sesi yankılanmış olur.

KAYNAKLAR

- Başgöz, İlhan, (1998). “Folklor Sanata Düşman Mı?”, **Folklor / Edebiyat**, Sayı: 14.
- Başgöz, İlhan, (1984). **Karac’oğlan**, İstanbul: Cem Yayınevi.
- Cemal Süreya, (2000). “Folklor Şiire Düşman”. **Toplu Yazılar I**, İstanbul, Yapı Kredi Yayınları.
- Karaer, Mustafa Necati, (1988). **Karacaoğlan**, Ankara, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- Kudret, Cevdet, (1985). **Halk Şiirinde Üç Büyüklükler 3**, İstanbul, Ankara Kitabevi.